

РЕШЕНИЕ

№ 1112

гр. София, 01.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 08.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **8094** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба от А. Е. Я. срещу Заповед за задържане на лице № 2769/19.08.2011 г. на полицейски орган от 09 РУ „Полиция” в СДВР, с която на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР А. Е. Я. е задържан за 24 часа в помещение за временно задържане на 04 РУ „Полиция” в СДВР.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена в противоречие с материалноправни норми и в нарушение на административнопроизводствените правила - отменителни основания по чл. 146, т. 4 и 5 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

Ответникът – полицейски орган в 09 РУ „Полиция” в СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорения административен акт.

Прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 4 и 5 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед № 2769/19.08.2011 г. на полицейски орган от 09 РУ „Полиция” в СДВР А. Е. Я. е задържан за 24 часа в помещение за временно задържане на 09 РУ „Полиция” в СДВР на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи – задържане на лице от полицейски орган, за което има данни, че е извършило

престъпление. Като основание за издаване на оспорваната заповед е посочено „НОР”, което съгласно изявлението на процесуалния представител на ответника по спора означава „нарушаване на обществения ред”, а като правно основание за издаване на обжалваната заповед е посочен чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи. В обжалваната заповед е посочено, че жалбоподателят е бил задържан в 1.50 ч. на 19.08.2011 г. В хода на съдебното производство от процесуалния представител на жалбоподателя е представено постановление по чл. 375 от НПК, вр. чл. 78а от НК от 01.11.2011 г. на Софийската районна прокуратура. В обстоятелствената част на същото е посочено, че на 19.08.2011 г. жалбоподателят бил у дома си в [населено място], като вследствие на поето количество алкохол започнал да чупи стъкла и да изхвърля вещи от терасата на жилището си. Това била причината лицето да бъде задържано за срок от 24 часа, считано от 01.50 ч. на 19.08.2011 г. В обстоятелствената част на постановлението се посочва също така, че на 19.08.2011 г. около 2.00 ч. в сградата на 9 РУ „Полиция” в СДВР жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция причинил лека телесна повреда, изразяваща се в болка без разстройство на здравето на полицейски орган при изпълнение на службата, като по този начин осъществил състава на престъплението по чл. 131, ал. 2, т. 4, вр. ал. 1, вр. чл. 130, ал. 2 от НК.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество същата е основателна, а заповедта, с която жалбоподателят е задържан за 24 часа в помещение на 9 РУ „Полиция” в СДВР е незаконосъобразна.

Съгласно чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Съдът счита, че не са налице материалноправните предпоставки за налагане на посочената принудителна административна мярка. Действително, за прилагането на тази принудителна административна мярка не е необходимо да се събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган при оперативна самостоятелност да наложи мярката. В процесния случай, обаче не са налице дори данни, обосноваващи предположението, че има вероятност именно А. Е. Я. да е извършител на престъпление. Този извод настоящата инстанция прави и при съобразяване на мотивите, посочени в оспорваната заповед, а именно посочване като фактически обстоятелства за издаването на заповедта на „НОР” или „нарушаване на обществения ред”. Следва да се посочи и обстоятелството, че посоченото правно основание, а именно това по чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи не съответства на изложената в заповедта фактическа обстановка, а именно на понятието „нарушаване на обществения ред”. Нарушаването на обществения ред като фактически действия не съответстват на обективното обстоятелство на наличие на данни за извършено престъпление по чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи. В чл. 63, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи са посочени случаите, в които полицейските органи могат да задържат лице, като сред тези случаи не съществува основание със

съдържание на посоченото в обжалваната заповед, а именно нарушаване на обществения ред. Действително, като доказателство по спора е представено постановление по чл. 375 от НПК, вр. чл. 78а от НК от 01.11.2011 г. на Софийската районна прокуратура. В обстоятелствената част на същото е посочено, че 19.08.2011 г. жалбоподателят бил у дома си в [населено място], като вследствие на поето количество алкохол започнал да чупи стъкла и да изхвърля вещи от терасата на жилището си. Това била причината лицето да бъде задържано за срок от 24 часа, считано от 01.50 ч. на 19.08.2011 г. В обстоятелствената част на постановлението се посочва също така, че на 19.08.2011 г. около 2.00 ч. в сградата на 9 РУ „Полиция” в СДВР жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция причинил лека телесна повреда, изразяваща се в болка без разстройство на здравето на полицейски орган при изпълнение на службата, като по този начин осъществил състава на престъплението по чл. 131, ал. 2, т. 4, вр. ал. 1, вр. чл. 130, ал. 2 от НК. Видно, обаче от съдържанието на постановлението, лицето е извършило престъплението след като вече е било задържане от полицейски орган в 9 РУ „Полиция” в СДВР. Основанията за задържане на лице в съответното помещение на полицейските органи са посочени в чл. 63, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, като приложимото правно основание в посочения случай с оглед и на посочването му в оспорваната заповед е това по чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, а именно за лицето да има данни, че е извършило престъпление. С оглед приложимостта на посочената разпоредба е необходим и отговор на въпроса относно това кога следва да се налице посочените данни, т.е дължи се отговор на въпроса дали е възможно и допустимо задържането на лице поради причината, че същото, макар и в отдалечен период от време е извършило престъпление или пък мярката е допустимо да бъде наложена само и единствено при наличието на данни за конкретно извършено престъпление. Този отговор се налага с оглед на обстоятелството, че посочената норма следва да намери приложение и се тълкува съобразно обстоятелството на наличие на извършено престъпление, което се разследва и по което извършителят не е установен в кратък период, предшестваш извършването на престъплението. Изводът за възможността за задържане на всяко едно лице във всеки един период независимо кога е било извършено престъплението предполага възможността едно лице, което е извършило престъпление да може да бъде задържано във всеки един период от извършването на престъпление, дори и след изтекъл голям период от време. Следователно, приложимостта на посочената разпоредба следва да се преценява не по принцип при наличието на извършено престъпление, а при наличието на данни за извършено престъпление в даден период и по определен заявителски материал, какъвто не е налице в процесния случай. След анализ на представените доказателства по спора не може да се направи обоснован извод по отношение на посоченото лице да са налице данни за извършено престъпление с оглед и на което не се обосновава приложимостта на чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, с оглед и на което оспорваната заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена като издадена в противоречие с материалния закон. Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган – полицейски орган при 09 РУ „Полици” в СДВР. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 63, ал. 2 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи – посочено е името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, основанието за задържането, данни идентифициращи задържаното лице, датата и часът на задържането, ограничаването на

правата на лицето по чл. 64 от Закона за Министерството на вътрешните работи, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането, на адвокатска защита от момента на задържането, на медицинска помощ, на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане. Спазена е и разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи – лицето е подписало декларация, че е запознато с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по чл. 63, ал. 2, т. 5, б. „б-е”. Съобразно чл. 63, ал. 3, изр. 2 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи заповедта е подписана от полицейския орган и от задържаното лице, като съгласно чл. 63, ал. 4 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи копие от заповедта е връчено на жалбоподателя в настоящето съдебно производство. Следователно, при издаването на заповедта не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, но предвид обстоятелството, че същата е издадена в противоречие с материалния закон, следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

От страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноските по делото – 10 лв. внесена държавна такса за образуване на съдебното производство и 1300 лв. възнаграждение за адвокат. Така определеното възнаграждение е несъразмерно с оглед фактичката и правна сложност на спора, съдебното производство се е развило в две съдебни заседания, на които процесуалният представител на жалбоподателя не е взел участие и не е направил каквито и да било доказателствени искания. В тази връзка искането за разноски следва да бъде уважено в размер на 160 лв. - 10 лв. внесена държавна такса за образуване на съдебното производство и 150 лв. възнаграждение за адвокат.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице №2769/19.08.2011 г. на полицейски орган от 09 РУ „Полиция” в СДВР, с която на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи А. Е. Я. е задържан за 24 часа в помещение за временно задържане на 09 РУ „Полиция” в СДВР, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Е. Я., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 разноските по делото в размер на 160 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: